

Kännykät ja me

Enää ei liene kenellekään yllätys, että Suomessa on enemmän puhelimia kuin ihmisiä. Tärkeimmät teollisuudenhaaramme ovat ennenkin tuottaneet paremmin kuin kansa. Esimerkiksi Suomessa valmistetun selluloosan massa lienee jo 1930-luvulla ylittänyt reilusti suomalaisten ihmisten yhteenlasketun massan. Kun nyt päätuotteitamme ovat kännykät, on normaalia, että niitä on enemmän kuin muita suomalaisia.

Myös anatomisesti ilmiö on luonteva, sillä puhelinta pidetään korvalla ja jokaisella ihmisellä on kaksi korvaa. Tuskin niitä niin monta olisi luotu, jos olisi tarkoitus, että itse kullakin on vain yksi puhelin. Suita tosin on vain yksi per henkilö, mutta samalla suullahan voi puhua yhtä aikaan kahteen puhelimeen. Koska suomalaisia on yli viisi miljoonaa, kaikki korvat ovat käytössä vasta kun puhelimia on yli kymmenen miljoonaa.

Sen jälkeenkään tuotantoa ei tarvitse hillitä, sillä ihminen tarvitsee eri puhelimia eri tarkoituksiin. Kolme merkittävintä kännykän käyttötapaa ovat tekstiviestit, puhuminen ja kadottaminen. Peukalosääntönä on se, että jos henkilöllä on kolme kännykkää, yhdellä niistä hän tekstailee kavereilleen, toiseen hän puhuu ja kolmas on kadonnut jonnekin, esimerkiksi sohvan patjoihin, taksiin, järven pohjaan tai vessan pyttyyn. Jo tämän kulutuksen tyydyttämiseen tarvitaan 15 miljoonaa puhelinta.

Lisäksi niitä käytetään matopelien pelaamiseen, erilaisten soittoäänten ja logojen vastaanottamiseen, herätyskelloina ja radioina sekä keikkuvien pöytien jalkojen alla.

Kysyntä vain lisääntyy, kun uusia sovelluksia otetaan käyttöön. Helsingissä ei enää voi maksaa raitiovaunumatkaa rahalla, vaan pitää tilata kännykällä elektroninen lippu numerosta X749WX96N. Oulussa kokeillaan pysäköintiä samalla tavalla. Limuautomaatista saa juomaa soittamalla automaatin numeroon ja niin edelleen. Käytännössä on mahdotonta esimerkiksi pysäköidä elektronisesti, jos samaan aikaan on menossa pitkä ja tärkeä kännykkäpuhelu. Sakkoja tulee. Tarvitsemme siis vähintään yhden puhelimen e-maksuja varten.

Pelkästään näihin käyttötarkoituksiin voidaan varovasti laskea jokaisen suomalaisen tarvitsevan vähintään viisi puhelinta. Koko maassa se tekee 25 miljoonaa kappaletta.

Jos vielä lama sattuu iskemään, on luonnollista, että valtio hankkii kansalaisille ainakin kymmenkunta miljoonaa sosiaalikännnykkää. Niiden avulla on helppoa korjata talouden notkahdukset, koska suurin osa Suomen bruttokansantuotteesta muodostuu puheluista ja tekstiviesteistä. Kun niitä lisätään vaikkapa 20 prosenttia, lama kääntyy talouskasvuksi. Sosiaalikännnyköiden jakaminen kannattaa myös siksi, että niiden avulla Nokia pysyy suurena ja työtä riittää kaikille kännykättekijöille ja alihankkijoille.

